

Og bevægelse i aktiekurserne tager sædvanligvis kun højde for nogle relativt kortsigtede muligheder. De langsigtede muligheder kan man ikke aflæse af aktiekurserne.

Mere vil jeg ikke sige til hr. Frank Aaen, for det fører ingen vegne, for vi bliver aldrig enige; det er jeg overbevist om.

Til fru Elisabeth Arnold:

Det er rigtigt, at regeringen har henvendt sig til Det Konservative Folkeparti med sin afgiftspolitik, men man har henvendt sig på et tidspunkt og i en situation, hvor man kendte svaret og har kendt det længe: Det Konservative Folkeparti vil ikke være med til at betræde skatte- og afgiftsvejen.

Og vi mener det faktisk alvorligt, når vi siger, at stramninger i finanspolitikken skal gennemføres ved besparelser i den offentlige sektor, og vi mener, at det er muligt at klare de offentlige opgaver med 800.000 offentligt ansatte. Vi mener faktisk, at det er tilstrækkeligt.

Så derfor er det jo tom retorik, når fru Elisabeth Arnold siger, at Det Radikale Venstre gerne ville inddrage Det Konservative Folkeparti i den økonomiske politik. Det er jo tom retorik, når det alene går ud på, at vi skal stemme ja til regeringens skatte- og afgiftspolitik, som kun har én udviklingsretning, nemlig flere og flere skatter og afgifter.

Der har vi sagt nej på forhånd.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Blot for at genopfriske hukommelsen en lille bitte smule for fru Pia Christmas-Møller og for at give den del af befolkningen, der måtte følge med her, lidt indsigt i, hvad der faktisk skete, da De Konservative havde ansvaret:

Jeg synes, det er utroligt at høre en regering, der har holdt skatten i ro, få en anklage for kun at kunne kræve skatter op, for når man ser tilbage til 1982-1987, da vi havde en konservativ skatteminister, har vi jo aldrig nogen sinde haft så stor en skattestigning som dengang. Jo, måske med en enkelt undtagelse, nemlig fra 1968 til 1971, dengang det var en konservativ finansminister i en borgerlig flertalsregering, som præsiderede over skatteområdet, og dengang kan det da ikke have været en socialdemokratisk marionet. Det er da umuligt.

De to gange, hvor De Konservative har haft hovedansvaret for området, er skatterne eksploderet – og fra 1982 til 1987 i et omfang, som svarer til 70 mia. kr., hvis man skulle omregne

det til dagens priser – og så er det ikke nogen kunst at skabe en lille smule overskud, men det er en kunst at beholde det, og det kunne De Konservative da heller ikke, og så er det lige lovlig rigeligt at anklage os andre for det.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er utroligt, at fru Pia Gjellerup ikke kan se forskel på vilkårene under en international lavkonjunktur og en international højkonjunktur.

Må jeg ikke bare sige til fru Pia Gjellerup, at i 1997 har regeringen – hvis fru Pia Gjellerup vil høre efter – i 1997 har regeringen haft hele 74 mia. kr. mere til rådighed fra skatteyderne, end den havde i 1992, og det er vel at mærke, når der er rænset for prisudviklingen i perioden.

Det svarer næsten til en fjerdedel af det samlede statsbudget. Det har man fået ind siden 1992.

Alligevel præsenterer regeringen en finanslov for 1998, hvor man yderligere vil kræve 3,2 mia. kr. op i nye skatter og afgifter, og det er vel at mærke nye afgifter, som kommer i statskassen i kraft af satsændringer, ikke i kraft af væksten i samfundet og ikke i kraft af, at beskætningsgrundlaget er øget, men i kraft af, at man får forholdsmæssigt, procentuelt, mere fra borgerne.

Det er en markant forskel.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

I nyeste tid har vi haft tre store højkonjunkturer: én fra 1968 til 1971-1972, én fra 1982 til 1987 og så én nu, som i øvrigt er karakteriseret ved internationalt at være mindre end de to andre, men herhjemme omsat til mere.

Og fra 1968 til 1971 og fra 1982 til 1987, hvor De Konservative havde hovedansvaret for skatteområdet, steg alt, hvad der overhovedet var inden for rækkevidde, alle skatter og afgifter, alt steg.

Skattetrykket steg voldsomt fra 1982 til 1987, men denne regering har under en højkonjunktur faktisk holdt skattetrykket i ro, og det er i sig selv noget, som man skal gøre sig ganske meget umage for, når der er højkonjunktur og øget indtjening i erhvervslivet, men vi har holdt skatten i ro.

Så jeg synes, det er uacceptabelt, at vi er blevet anklaget for at være skatteryttere, når det vitterlig er noget, som De Konservative i den grad har været i førerfeltet for.